

ARCHA

Zpravodaj o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Rozhovor s předsedou ČRDM

72 hodin - Ruku na to! podruhé

Představujeme: Aliquantulum, o. s.

Na co jsme hrdí?

Zadání úvahy na tohle téma přišlo od šéfredaktora naší Archy v plurálu. Překládám si to tedy jako vybídnutí k popisu toho, na co jsou hrdí tomíci, spolek, který mám tu čest už pěkných pár let vést.

Věřím tomu, že jsou hrdí na sebe. Na čas, který dávají oddílu. Na to, že se jim povedlo zaujmout děti, dospívající či sebe sama dobrou hrou, pěkně připravenou schůzkou či výpravou, vítězstvím v turistických závodech nebo třeba ve Vyzvědačích, kteří bloudí v temných uličkách měst, v uzlařské regatě, v jiném klání. Hrdost na to, že udržují svou klubovnu v pořádku, že vydávají oddílový časopis, že se o výpravě svého oddílu dočetli v Tomíkovi.

Nedávno jsem se zájmem naslouchal dvěma mladým Jelenům, takto mládencům z oddílu TOM Jeleni ze Sedlčan. Byli hrdí na to, že přežili pár dní na drsné oddílové akci, odkázání sami na sebe, své nápady, odklonění od pohodlí, mobilů a rodičovské péče. Nešel bych dobrovolně do necivilizace lovit a pojídat mravence či červy jako tihle mládenci ani za nic, to ne, stačí mi vzrůso u evropských projektů, vlhkých zdí a rozpadlých kanalizací v našich přečetných domech nebo při rozhovorech s kolegy nad tvorbou stanov toho či onoho spolku. Doby, kdy jsem na podobné (měkčí) akce vysílal členy svého oddílu, jsou pryč, dnes bych tu odvahu asi neměl. Zaujetí mladých kluků bylo ale sympatické. Člověk na ně byl skoro hrdý – a na vedoucí, kteří jim tenhle program vymýšlejí, taky.

Snad mohu bez rizika napsat, že tomíci jsou hrdí na svůj hořec, na tradice oddílů existujících často několik desítek roků, na předávané a velebené rituály, na štosy kronik často už drobně zatuchlých, na staré fotky z výprav, kde rodiče dnešních čle-

nů jsou zvěčněni jako rozjívění prckové...

Rád bych napsal, že tomíci jsou hrdí na naši republiku. Tady si ale tak jist nejsem: snad na tu část, která není zasviněna logistickými centry, řepkovými poli a ubetonovaná poloprázdnými supermarkety, na odlehle krajiny, kam k nim nedolehne žvanění politiků... na tu ano. Snad jsou hrdí na to lepší z české a moravské historie. Na Komenského, na osvíceného místodržitele Chotka, na císaře, kterému říkali *der arme Trottel Nandel*, který ale nedal v revolučním roce 1848 střílet do svých poddaných, na prezidenta Osvoboditele, na Čapka, na parašutisty, Seiferta, Wichterleho, Havla... Každý výčet je ošidný.

A kdyby na začátku nebylo množné číslo a já měl psát o sobě? To by bylo panečku těžší. Jsem hrdý na svůj – ne, náš! – spolek, na lidi v něm, na dílo, které jsme za dlouhé roky vytvořili. Jsem hrdý na své kamarády hasiče, kteří před pár týdny dostali metál za záchranu stařenky při červnových povodních. (Mimochodem, jsou to odchovanci roztockých tomíků.) Jsem drobet hrdý na sebe, že od žraloka někde v podmořských hlubinách Indického oceánu pluju rychle, ale ne snad panikářsky.

A naposledy jsem byl v létě letošního roku v Obecním domě hrdý na tu tisícovku lidí, která tleskala při jediném a jedinečném provedení Cimrmanovy operety Proso starým pánům Svěrákovi a Čepelkovi tak, že málem ten slavný Obecní dům zbořila. Že je divné být hrdý na někoho, kdo říká, že Největším Čechem je neexistující osoba? Jděte...

Tomáš Novotný
(autor stojí v čele

Asociace turistických oddílů mládeže)

Zpravodaj ČRDM o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Registrace
Ministerstvem
kultury: MK ČR 8135
Tematická skupina 13/A8,
ISSN 1212 – 5016
Podávání novinových zásilek
povoleno Českou poštou, s.p.,
odštěpný závod Přeprava,
č.j. 1259 / 99
ze dne 29. 3. 1999

Redakce:
Jiří Majer – vedoucí redaktor
Adresa redakce:
Česká rada dětí a mládeže,
Senovážné náměstí 977/24,
110 00 Praha 1
tel.: 211 222 870
e-mail: archa@crdm.cz
IČO: 68379439

Sazba a lito
Michala K. Rocmanová,
akad. mal.
Tiskne REFOS, Praha
Fotografie z archivu ČRDM
a jejích členských sdružení.

Toto číslo vyšlo
prosinci 2013.

Foto na titulní straně
z projektu 72 hodin – Ruku na
to! Jiří Majer

Zpravodaj Archa je nekomerční
tiskovinou, která není určena
k prodeji.

Podrobné informace
ke zpravodaji Archa lze nalézt
na internetové adrese
archa.crdm.cz

Osud jménem Lukov

30 let záchrany jednoho hradu

Do rozpadlé zříceniny přijeli brontosauři poprvé v roce 1983. Celé léto pak museli vysekávat les kopřiv, aby mohli vykopat první archeologickou sondu. Když o dva roky později rozehnala Státní bezpečnost jejich záchranný tábor jako nelegální, nevzdali se a na Lukov se vrátili.

Romantické zříceniny kdysi slavného hradu na úpatí Hostýnských vrchů se díky neúnavné práci generací brontosaurů opět probudily k životu. Na záchraně jednoho z největších moravských opevnění pracují už třicet let. Za tu dobu zrekonstruovali většinu této památky a uspořádali v ní stovky pracovních a zážitkových akcí. Brontosauři pro návštěvníky stále zpřístupňují nové prostory hradu, ale i sami pro sebe objevují historii, kterou se jim podařilo zachránit.

Pro Jiřího Dražila se Lukov stal bez nadsázky osudem. „Na začátku osmdesátých let se naskytla možnost udělat v lukovské zřícenině brontosauří tábor. S kamarádem z elektroprůmyslovky jsme se tam vydali. Doprovázel nás archeolog Jirka Kohoutek. Myslel jsem si, že tři roky budou stačit a pak zkusíme zase něco nového,“ vzpomíná Dražil, který na hradě organizuje dobrovolnické práce už tři desetiletí a končit nehodlá.

„Když nás po dvou letech vyhnala Stá-

ní bezpečnost, bylo jasné, že to nevzdáme. V následujícím roce jsme sice změnili písmenko v názvu a vykopávali ruiny hradu Bukov, ale Lukov v našich myslích zůstal. V létě jsme se dozvěděli, že můžeme přijet. Sehnali jsme na září několik kamarádů, vesměs studentů vysokých škol, a konečně začali s opravami hradu. Tak je tomu dodnes,“ říká. Třicet let proměnilo zarostlé hromady kamení, vzdáleně připomínající hrad, v atraktivní turistický cíl a jednu nejznámějších zřícenin v Česku. „Je pozoruhodné, že tato v lidském životě dlouhá doba boje o hrad byla téměř beze zbytku postavena na práci nadšenců. Je o to cennější, že v době, kdy mnohý hledá sebeuspokojení ve vlastním prospěchu, se najdou lidé, kteří obětují

svůj čas, aby pracovali ve prospěch něčeho, co přináší jen vnitřní uspokojení,“ komentuje předseda Spolku přátel hradu Lukova Jiří Holík. Podobně odpovídá na otázku, kterou mu nedávno položila jedna redaktorka. Tedy, zda by do záchrany památky šel znovu. „Odpověď je jednoduchá. Šel, protože ty stovky lidí, které jsem tam poznal, stojí za to,“ vysvětluje Holík.

Objevte tento hrad i vy. Vyberte si z mnoha zážitkových akcí, které celoročně pořádají brontosauři z Klubu přátel Lukova. „Lukovská zřícenina je místem, kde se prolíná řada století, desetiletí i jednotlivých let. Každá zeď má svůj příběh. Jsme hrdí, že můžeme být jeho součástí a stále jej tvořit,“ dodává současný předseda Klubu přátel Lukova Rostislav Konůpka. Pokračujte v tomto příběhu s námi.

Více na lukov.brontosaurus.cz.

Petr Gal

Zpracováno z publikace
Střípky ze záchrany hradu

Foto Jiří Dražil

Hrdosti Ligy lesní moudrosti

Každý by měl mít něco, na co může být hrdý, co se mu podařilo. LLM sdružuje lidi všech věkových kategorií, se společným zájmem, kterým je pobyt v přírodě. Právě jich jsme se zeptali, co se Lize v jejich očích daří.

TOKHATA MANI

Jsem hrdý na jedinečný systém orlích per, pomocí něhož každý překonává sám sebe a ne druhé.

Jan Bejček
ohnivec LLM

FILIP

Jsem hrdý na naše členy, protože když je třeba něco udělat pro společnou věc, většina z nich ochotně přiloží ruku k dílu. A navíc je to většinou *ruka myslící* (tzn. šikovná).

Filip Chmel
náčelník LLM

Jsem asi nejvíce hrdá na přátelství, která díky lize vznikla, vznikají a přetrvávají, a na to, že z pozice náčelnice dětského kmene k tomu mohu hojně přispět.

Alexandra Šuláková
náčelnice kmene Stopaři

SAGITTA

Jsem hrdý na to, že jsem v lize obklopen skvělými lidmi. Jsem rád, že se stále najdou lidé, kteří vyznávají jiné, lepší hodnoty než většina populace. Jsou to lidé čestní, přátelští, ochotní.

Jan Jílek
písmák kmene Strážců údolí

GILL

ZLOBR

Na co jsem hrdý? Napadá mě například soběstačnost. Vše, co potřebuji, si nesu na zádech nebo si vyrobím. Taký mě napadá, že jsem nezávislý. Vyspím se stejně dobře pod širým nebem jako jiní lidé v apartmánech.

Martin Kubín
ohnivec kmene Bobři

ČIKSIKA

Jsem hrdý na to, že s radostí táboříme ve skutečné přírodě – nejen v té na monitoru.

Jiří Macek
člen rozšířeného náčelnictva

LIGA LESNÍ MOUDROSTI

Liga lesní moudrosti sdružuje všechny nadšené jedince, kteří se vydali po stezce woodcraftu – po stezce osobního rozvoje, spolupráce, přátelství a souznění s přírodou dle vzoru E. T. Setona a severoamerických indiánů.

Na co tato organizace může být hrdá lze nejlépe vystihnout slovy členů, náčelníků, tedy těch, kteří jsou přímo v „centru dění“. Pokud bychom ale trochu poodstoupili a podívali se na „hrdosti“ LLM z nadhledu, mohli bychom zmínit například:

Nové publikace – třeba Kmenové zřízení, tedy srozumitelný návod pro všechny, kteří by se rádi stali součástí velkého kruhu LLM a založili si například vlastní kmen, anebo tradiční Svitek březové kůry – nepřebornou studnici námětů pro celoroční a celoživotní činnost pro malé i velké.

Časopis Woodcraft, který již několik let přináší aktuální informace z dění kmenů, jednotlivců i samotné ligy. A nový web pro veřejnost ligalesnimoudrosti.cz, který bude dále rozvíjet a posouvat hranice fungování dětských kmenů a mezikmenových aktivit.

Děti – to jsou nejen malé děti z woodcrafterských rodin a kmenů, ale i spolupráce s lesními mateřskými školkami. Společnou myšlenkou je pobyt v přírodě a možnost využití Zápisníku korálkových činů, který slouží jako inspirace pro celoroční činnost a prostředek, jak na sobě pracovat a učit se nové věci a ještě si u toho hrát.

E. T. Seton řekl, že woodcraft a jeho myšlenky jsou pro lidi od 4 do 94 let. My dnes tyto hranice můžeme posunout. V LLM najdete tábořící rodiny s miminko, dětské kmény, skupiny mladých přátel i zkušených kmetů, to vše v provázaném koloběhu přátelství, mladistvého nadšení, předávání zkušeností a vzájemné tolerance. LLM je otevřená všem, kterým je woodcraft blízký.

Liga může být hrdá na to, že nestojí na okraji dění. Stále se někdo zajímá o její činnost a stále má zájemce o členství.

Aleš Sedláček
člen náčelnictva a předseda ČRDM

TOKAHEYA

MARKA

Jsem hrdá na nabídku programu – soulad s přírodou, všestranný rozvoj, morální zásady, prospěšnost okolí – i na nabídku akcí, které pořádáme – letní táboření, TaMaLo, čotokvy atd.

Markéta Řezáčová
hospodárka LLM

Jsem hrdý na to, že mohu být součástí malebnosti a krásných lidiček,...

... za to děkuji.

Jiří Plšek
náčelník kmene Tate Osmaka

WAŠTELKA

Střípky v mozaice aneb Na co jsme pyšní v Roztoči

Sdružení Roztoč je dobrovolné zájmové sdružení dětí a dospělých. Prostřednictvím pravidelných kroužků, víkendových dílen a kulturních akcí nabízí prostor k tvořivosti a poznání.

Poslední letošní únorovou sobotu v Roztokách sněžilo a sněžilo. Sníh pokryl domy, zahrady i cesty. Za městskou knihovnou byly patrné stopy od běžek a šlápoty v hlubokém sněhu. Vše čistě bílé, stejně jako jednoduchá přízemní budova na konci dvorku – nový ateliér sdružení Roztoč. To sobotní dopoledne se zde sešla desítky dobrovolníků. Jejich úkolem byla mozaika – pestrý koberec, který by zdobil vchod do domu. Bylo potřeba nasekat, ohladit a sestavit stovky malých dílků, které večer vytvořily čarovný ornament orientálního koberce. Při práci byl čas na povídání i výbornou dýňovou

polévku. Proč tu všichni byli? Když jsem přemýšlela, na co jsme pyšní, jako první mi naskočil nový dům. Poslední dva roky byly ve znamení stavby ateliéru. Hledání nového místa, financí, dále pak samotná stavba a stěhování. Celé to nebylo vůbec jednoduché. Přesto pýchu cítím intenzivně večer, když je mozaika hotová. Malý střípek ve velké mozaice celého domu, přesto něčím zásadní, důležitý.

Každý, kdo při stavbě pomohl bez jakýchkoli nároků, je střípkem v mozaice. Každý střípek je jinak velký. Někdo daroval kuchyň, stavební dozor, jiný uklidil po malířích. Přesto jen dohromady tvoří ornament. Během stavby domu odpracovala stovka dobrovolníků stovky hodin. Roztoč pořádá v Roztokách řadu akcí, jako jsou Masopust, Živé jesličky, Zahradní slavnost. Do více než 25 kroužků a kurzů chodí více než 450 dětí a dospělých. Nová setkání přivádějí nové příznivce, dobrovolníky, přátele. Bez nich by se žádný Masopust neuskutečnil, nestál by nový ateliér.

Zanedlouho opět sníh pokryje Rozto-

ky i náš ateliér. Bude potřeba odhrnovat cestu. Cestu, která vede do domu, domů... Protože tam, kde je člověku dobře, kam se rád vrací a zanechává kus sebe, je domov. Jsem pyšná na to, že mám kolem lidí, kteří se do Roztoče vrací.

Jitka Čechová, o.s. Roztoč

Stavba domu

Nalézt v Roztokách nový nekomerční prostor se na začátku zdálo skoro nemožné. Nakonec se díky řadě spřízněných lidí, s podporou MŠMT a Letiště Praha podařilo postavit na městském pozemku modulovou stavbu. Jde o jednoduchou přízemní budovu s velkým ateliérem. 5. září jsme ji slavnostně otevřeli. Nový ateliér Jungmannova se stal domovem hlavně pohybových a dramatických kroužků a kurzů. Další kroužky sídlí ve dvou menších ateliérech. Aktuální informace o naší činnosti najdete na www.roztoc.cz

Jsme nezpochybnitelnými partnery k jednání o mládeži

Rozhovor s předsedou ČRDM Alešem Sedláčkem – o tom, jak vnímá současnou pozici střešní mládežnické organizace, v jejímž čele stojí, o jejích úspěších a neúspěších z poslední doby i o tom, kdy je lepší, aby byla více „vidět“ ona a kdy její členská sdružení.

Česká rada dětí a mládeže si letos připomněla 15 let svého trvání. Je toto výročí již samo o sobě důvodem k hrdosti?

Myslím, že částečně. Existují tu totiž různé organizace, které jsou třeba i starší, a není úplně důvod být hrdý na to, že jsou tady tak dlouho... A pak – i spící entitě může být patnáct let.

V dokumentu nazvaném „Strategie ČRDM pro léta 2012–2020 je úvodem“ zvýrazněna věta: „ČRDM bude hlavním partnerem státu v oblasti politiky a koncepce neformální výchovy a vzdělávání a respektovanou součástí občanské společnosti.“ Jak se takto formulované poslání ČRDM daří naplňovat?

Citované poslání popisuje určitou cílovou situaci. Ta je jakoby někde v neko-nečnu, kam směřujeme. Já mohu sledovat dosažený stav a porovnávat vývoj s tím, jaké to bylo, s tím, co pamatuji. I když lze jistě namítnout, že vzpomínky jsou vždy zatíženy částečnou ztrátou paměti nebo i podvědomým přizpůsobováním si historie, takže taky nejsou úplně přesné. Nicméně, občas, když tu čtu nějaké starší články v Arše, v novinách nebo jiné naše mediální výstupy či reakce okolí na ně z doby před nějakými osmi, deseti lety a porovnávám-li je s obdobnými výstupy z dneška, rozdíl mezi nimi je znatelný. A směřuje právě k naplňování zmíněného poslání. Mám dojem, že čím dál tím víc věcí, které jsme tenkrát pokládali za danost

a snažili jsme se jí přizpůsobovat, dnes můžeme ovlivnit. Jde hlavně o záležitosti týkající se neformálního vzdělávání a jeho uznávání, o postavení našeho sektoru i kvalitu obecné legislativy, která jeho chování určitým způsobem předurčuje.

Počet členských sdružení ČRDM dlouhodobě osciluje kolem cifry sto, která reprezentuje nějakých 230.000 duší. Je to hodně, nebo málo? A jaký význam v tomto ohledu přikládáš přijímání nových spolků, k němuž víceméně pravidelně dochází na jarním či podzimním Valném shromáždění ČRDM?

Naše Rada je dnes v jiné situaci, než byla na začátku. Tehdy bylo záhodno vybudovat reprezentativní platformu sdružující co nejvíce entit – jak právnických osob, tak potažmo i těch fyzických, lidí ve sdruženích. Byla zapotřebí rychlá expanze. Dneska je situace od-

lišná a naši členové ji také tak vnímají. Přijal se úzus – i když vlastně nikde není závazně napsán – že aspiranty na členství, kteří nemají celorepublikovou působnost, budeme primárně doporučovat k přijetí do krajských rad. Takže se nám dost často stává, že zájemce směřujeme právě tam. Krajské rady se snažíme podporovat, protože i pro nás jsou to důležití partneři v regionech. Ačkoliv síle ČRDM na centrální úrovni přímo nepřidají, pomůžou jí právě při budování pozice v krajích a mohou být tamním sdružením z jejich pohledu prospěšní víc, než jsme my ve vedení národní „střechy“. Každý spolek má totiž svůj radius, kam až je schopný dohlédnout, a některá menší sdružení nedohlédnou dál než do svého kraje. Což není myšleno nijak ve zlém: jejich akční radius zkrátka pokrývá kraj – a tam dělají dobře věci, které zase my z pozice celorepublikové dělat nemůžeme. Například při nyní pořádaných seminářích k občanskému zákoníku se ukazuje, jak nesmírně důležitá je spolupráce s těmi sdruženíčky úplně „dole“, protože ne všechny informace se přes velké organizace a jejich krajské články přenesou až k nim. Je tady i spousta malých organizací regionálního charakteru. Jsou sdruženy právě v krajských radách, s nimiž při přípravě seminářů spolupracujeme. Cítíme tam veliké souznění a veliké uspokojení z toho, že někdo z „centra“ přijede a sdílí s nimi potřebné informace. Pro nás je to velice významná zpětná vazba a ujišťuje nás v tom, že spolupráce s krajskými radami je nesmírně důležitá.

Pokud jde o počet sdružení, je, myslím, adekvátní dnešní situaci. Je tady ještě pár opravdu velkých spolků, které nejsou členy ČRDM – třeba Hudební mládež, s níž vyjednáváme už několik let, jsou to ještě některé studentské spolky – takže prostor pro rozšiřování tady je. Ale nebude dramatické: většinu zásadních organizací nesportovního ranku, který pracuje s běžnou populací, už totiž zastřešujeme. Uvědomme si, že organizace hájící práva hendikepovaných mají svoje „střechy“, sportovci

mají svoje „střechy“... Zkrátka, onu výseč neziskového sektoru, jejíž zaštitění jsme si dali do vínku, najdeme za emblémem ČRDM. A to je velice dobré pro vyjednávání se státem – a v zásadě pro jakoukoliv činnost, při níž danou sortu neziskovek zastupujeme – protože jsme těžko zpochybnitelní partneři. Jako výchozí pozice je to velice příjemné.

Jsi jako předseda České rady na některé „své“ spolky hrdý více než na jiné?

No, i kdybych byl, tak bych to samozřejmě nemohl říct, už z principu této funkce. A bylo by to i proti slibu, který jsem dal na začátku, že se budu učit být – a že budu – předsedou všech členských sdružení ČRDM. Samozřejmě že programová náplň některých spolků je mi bližší, vždyť jsem nakonec v jedné z těchto organizací vyrostl (*míněna Liga lesní moudrosti, pozn. red.*), ale to neznamená, že nejsem hrdý i na spolky, které dělají něco jiného. Imponuje mi tradice, imponuje mi nadšení, imponují mi ideály. Myslím, že jsem vždycky říkal, že výchovný rozměr činnosti postavené na hluboké myšlence mi přijde účinnější a širší. Zároveň ale respektuji fakt, že tady existuje skupina dětí a mladých lidí, kteří se žádných takových myšlenek chytat nechťejí, a chtějí zase třeba naprostou volnost. Každý prostě vyžaduje jiný přístup. Jistěže jsou mi některé výchovné metody bližší, ale neznamená to, že bych na někoho byl proto víc hrdý a na někoho míň.

Myslím si, že máme v České radě to štěstí, že tady existuje vstupní výběr. Možná ho někdo může vnímat jako nějakou bariéru demokracie nebo plurality – ale tím, že si členové ČRDM v podstatě rozhodují o tom, kdo se stane dalším členem nebo ne, jsou tady sdružené organizace, které dělají svoji práci poctivě. Tím, že kontrolujeme zájemcům o členství jejich stanovy, jestli si ta sdružení opravdu dala do své mise, že budou pracovat s dětmi a s mládeží, tím, že dochází i k jejich kontrole faktické, že o nich předem sháníme hodnověrné reference – a většinou je seženeme, protože jsme zemička malá – nejsou tu různé skryté komerční projekty. Jsou tady organizace, kterým jde v první řadě o výchovu, o vzdělávání a o rozvoj určitých ideálů.

Kdybys měl vypíchnout několik nej důležitějších úspěchů, kterých se podařilo reprezentaci ČRDM dosáhnout – třeba za poslední rok – které by to

byly? A kde naopak vyšla její snaha naprázdno nebo s výsledkem řekněme diskutabilním?

Jedním z takových úspěchů–neúspěchů byla novelizace hygienické vyhlášky; dělali jsme na tom několik let, k většině našich připomínek bylo zaujato kladné stanovisko a opravdu se pak v té vyhlášce objevily. Tak to je konkrétní, hmatatelný důkaz. Smutné ovšem je, že to trvalo delší dobu, než jsme si představovali, a že některé věci, které nám přišly banální, a mysleli jsme si, že projdou, tak neprošly. Jazyček na vahách se ale převažuje spíš k tomu, že to byl asi úspěch. Solidní dojem máme z legislativy okolo občanského zákoníku. Jistěže jde o velký legislativní balík, a když se řekne „občanský zákoník a návazné zákony“, vybaví se mi směsice úspěchů a neúspěchů.

Ale určitě k úspěchům, na nichž jsme se nějakým způsobem také podíleli, patří zákon o veřejných rejstřících. Snad poprvé v historii budou spolky evidovány ve veřejném rejstříku, stejně tak jako obchodní společnosti. Bude tam o nich relativně podrobné výkaznictví, které by mělo snížit nejistotu třetích stran vstupujících do kontaktu se spolky. A ta nejistota samozřejmě byla, protože o spolicích, o občanských sdruženích se nešlo dozvědět v podstatě nic. Tato situace se změnila od 1. 1. 2014. Po přechodnou dobu tří let v tom sice ještě může být zmatek, až se budou do nové formy překlápět a doplňovat údaje z evidence ministerstva vnitra, máme ale šanci, že tady vznikne nová, transparentnější registrace. Myslím si, že našemu sektoru výrazně pomůže. Dvacet let se nám nedařilo vysvětlit, že evidence na vnitra, zahalená rouškou tajemství, se přežila. Po lidské stránce tam někteří úředníci třeba fungovali dobře, ale resortní výstup byl naprosto nedostatečný a v dnešní době už v podstatě i neobhajitelný. Takže na základě různých dopisů premiérovi, opakovaného jednání vlády, kontaktů s akademickou sférou, díky členství v různých výborech

Rady vlády a kontaktů se sněmovnou a jejím ústavně-právním výborem se to společnými silami povedlo změnit. A to je, myslím si, náš veliký úspěch.

Dále jsme pracovali na návazné legislativě k občanskému zákoníku. Mám na mysli třeba zákon o statusu veřejné prospěšnosti. Troufám si tvrdit, že dílo, které prošlo sněmovnou a nakonec bylo odmítnuto v Senátu, bylo solidním kompromisem a že v předkládaném návrhu byl čitelný rukopis „střech“, jakou je například Česká rada. Snažili jsme se vyvážit zákon v tom smyslu, aby pamautoval i na pobočné spolky, protože to, co u hlavního spolku je poměrně jednoduché – určitý typ výkaznictví nebo komunikace se soudem, který ho registruje – u složitější organizační struktury, kde existují desítky nebo stovky pobočných spolků, se značně komplikuje.

V tomto ohledu jsme výrazně spolupracovali s ministerstvem spravedlnosti, abychom si takové situace modelovali. Ministerstvo bylo předkladatelem a snažili jsme se hledat taková řešení, která nedegradují zmíněný status a zároveň umožní uskutečnit potřebný zájem i v podmínkách spolků se členitou strukturou. Myslím, že je to velice důležité. Naprostá většina spolkové členské základny v našem státě je totiž registrována právě ve velkých sdruženích, ale spousta z nich si to ani neuvědomovala a do příslušného jednání třeba ani nevystupovala. Trošičku si tudíž dovoluji tvrdit, že v tomto případě jsme kopali i za jiné velké spolky z odlišných skupin neziskových organizací, na které by tíže této legislativní úpravy dolehla...

Fakt, že námi navržená úprava nakonec neprošla, mě mrzí, protože jsme na tom strávili hodně času. Nicméně pomyslný vlak jede dál: ministerstvo spravedlnosti se bude snažit svůj návrh v podstatě v nezměněné formě předložit znovu. Opraví pouze technické věci, na které bylo upozorněno v Senátu, tak, aby tam pak už nenastal problém. Domníváme se tedy, že status nakonec bude a že je naším velkým úkolem udržet jeho

úroveň tak, aby byla přístupná, aby se nestala příliš velkou bariérou a aby neohrožovala hlavně menší spolky anebo organizační jednotky, respektive pobočné spolky větších spolků. Velká sdružení zvýšenou administrativní zátěží nějak zvládnou: novou administrativu mohou rozprostřít mezi víc lidí, mají většinou nějaké úspory na překlenovací období a podobně. Malé spolky jsou ale dost často založeny pouze na dobrovolnických aktivitách a jakákoliv další aktivita může znamenat jejich kolaps.

Stojíme teď – naše společnost stojí – před rozcestím: jaký je ten správný směr do budoucna? Opravdu chceme omezit počet lidí, kteří se budou aktivně angažovat ve spolcích? Tím, že vzneseme například vyšší požadavky na výkaznictví? Anebo existuje rozumná hranice administrativní náročnosti, která nepoškodí třetí osoby a neuvede je v omyl či nejistotu – a na té hranici také končíme, dál za ni jít už nechceme? Dáme najevo, že dál nám jde hlavně o to, co lidé ve spolcích dělají a chceme je podporovat jejich sdružování? Vezměme třeba zákon o soudních poplatcích: čeká nás jeho novelizace, kdy musíme napravit, co jsme nedokázali ohlídat. A sice, aby spolky při zápisu u rejstříkového soudu byly osvobozeny od poplatku, stejně jako tomu bylo doposud na ministerstvu vnitra. Tuto ideu bychom měli zachovat, protože my přece chceme, aby nám spolky vznikaly, my k tomu chceme lidi motivovat nebo přinejmenším nechceme jim stavět překážky k tomu, aby se svobodně sdružovali... Takže tohle je třeba jedna z proher, kterou mohu uvést – toto jsme nedokázali ohlídat.

Nebo nedokončený zákon o dobrovolnictví: u něj jsme se zúčastnili diskusí v našem sektoru, připravili jsme návrh příslušného zákona, dneska ho máme v paragrafovaném znění a jednáme se senátory. Pokud vím, existuje zájem napříč politickým spektrem ten zákon v budoucnu předložit jako senátní ná-

vrh, takže se těším, že toto snad jednou dotáhneme do zdárného konce. Ale úspěch to také rozhodně není.

Na druhé straně, podílíme se na nastavování operačních programů, což se historicky nedělo, čili existuje tu určitá vyšší spolupráce s ministerstvem školství. Spolupracujeme s ním úžeji než dříve. Nejen že se podílíme na novém koncepčním nebo strategickém materiálu směrem k mládeži, ale dalo by se říct, že všechny zásadní kroky týkající se našeho sektoru jsou s námi konzultovány, a že jsme tedy resortním ministerstvem „bráni“. Podíleli jsme se na národních projektech vypracovaných ministerstvem, jako je K2, předtím konzultačně na Klíči pro život... Jsme členy různých poradních orgánů typu Komise pro UNESCO, Rada vlády, Výbor pro práva dítěte... Čili míra toho, jak se ČRD M zapojuje do praktického uskutečňování důležitých opatření v našem ranku a jak jsou naši zástupci při tom vnímání, se postupně zvyšuje – a to je určitě úspěch.

Na závěr malé odlehčení: Jak se Ti jako předsedovi České rady dětí a mládeže plní úkol prakticky každodenně představovat na nejrůznějších místech nejrůznějším lidem a institucím organizaci s pětislovným názvem, jejíž zkratka je navíc kvůli samým souhláskám kr-

kolonná? Nezávidíš někdy tak trochu skautům, pionýrům nebo Duze, Altusu, Ymce, INEXu...?

Já jsem s tím víceslovným názvem neměl problém. Jde o to, že Rada v určitých oblastech nevystupuje do popředí a nezastihuje svá členská sdružení; co se týká jejich činnosti „v terénu“, je dobře, že jsou naše spolky vidět. Střešní Rada by měla být předstřčená jenom při určitém typu činnosti: při nastavování legislativy, při různých konzultacích, při snaze o uznávání neformálního vzdělávání a při jednáních o dalších obecných tématech. Nikdy jsme se nesnažili Radou zastínit to, co dělají některé její členské spolky excelentně – a každý nějak jinak. Takže spíš než v dlouhém názvu tkví problém v tom, že Česká rada třeba není všem známá. U lidí, kteří se pohybují dejme tomu na vrcholové úrovni, Rada už nějaké jméno má: v Senátu, v Poslanecké sněmovně, na ministerstvech – i díky tomu, že se stýkáme s jejich reprezentací v různých těch radách vlád a podobně – v jistém jejím povědomí už jsme, tam není potřeba náš název vysvětlovat. Pochopitelně lidé, kteří se pohybují hlavně v terénu, znají spíš jednotlivé organizace, než jejich Radu. Což je nakonec asi dobře. Ale s tím dlouhým názvem problém nemáme – je to prostě střešní organizace sdružení dětí a mládeže. A jakých sdružení? Pár se jich vyjmenuje a hned je vše jasné. Dodáme: Jsme tady patnáct let a děláme Bambiriádu, dělali jsme teď i 72 hodin... Takže postupně, přes jednotlivé aktivity se do povědomí odborné veřejnosti dostáváme. Je určitě potřeba naši značku v oblasti, jako je třeba akademická sféra, jako jsou třeba politici na nižší než státní úrovni, zviditelňovat. A to se snažíme, třeba právě těmi 72 hodinami nebo Bambiriádou. Také proto jsou tedy zmíněné projekty důležité.

Za rozhovor poděkoval Jiří Majer

Kvark 2014 – další doušek z poháru vědy

Prostor Velkého zrcadlového sálu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (MŠMT) se 2. října 2013 stal důstojnou kulisou pro zahájení třetího ročníku vědecko-technické soutěže „Pohár vědy“.

Po Koumesovi 2012 a Nobelovi 2013 se o pozornost vědychtivých zájemců tentokrát uchází Kvark 2014. A jako v předchozích ročnících zmíněné „olympiády fyziky a dalších věd“, tak také v průběhu toho nového nechá soutěžící upít pomyslný doušek z poháru vědy Asociace malých debrujárů ČR ve spolupráci s MŠMT.

Přítomný ředitel Odboru pro mládež MŠMT Michal Urban úvodem podotkl, že ministerstvo se dlouhodobě snaží podporovat mladé talentované lidi. „A čím dál víc si uvědomujeme, že podporovat talenty na střední a vysoké škole je pozdě. Čím dříve se do toho pustíme, tím lépe – a tím lepší výsledky potom máme,“ doplnil Michal Urban. V této souvislosti připomněl i svoji návštěvu nymburského finále předchozího ročníku Poháru vědy a ocenil schopnosti malých debrujárů, kteří tam předváděli svoje pokusy. „Držím palce všem, které věda baví, baví je pokusy – a chtěl bych také poděkovat těm, kteří se jim

věnují. Protože si uvědomuji, že častokrát je to nad rámec jejich povinností, které mají třeba ve škole, při klasické výchově. A chtěl bych také poděkovat debrujárům za to, že se této podpoře soustavně a intenzivně věnují a hlavně že mají výsledky.“ Slova ředitele zmíněného ministerského odboru vzápětí s povděkem kvitoval prezident Asociace malých debrujárů ČR Petr Zapletal: „Jsem velice rád, že ministerstvo školství po mnoha letech v jeho osobě podpořilo debrujáry a naše aktivity.“ Program pak pokračoval oficiálním předáním soutěžní trofeje – putovního poháru. Z rukou čestného předsedy a dlouholetého podporovatele AMD ČR vysokoškolského profesora Milana Rojka ho převzal vítězný tým uplynulého ročníku 2013 – „Prometheus X“ z Českých Budějovic. Konkurence přitom byla značná: do soutěže se zapojilo celkem 142 soutěžních týmů čítajících 1 162 dětí a 163 dospělých vedoucích. Jako pilotní pozorovatelé (a současně první zahraniční účastníci) přijely i dva týmy z Velké Británie. Petr Zapletal posléze zevrubně představil 3. ročník soutěže Pohár vědy – Kvark 2014, opět se zahraniční účastí (letos se partnerské země rozšiřují o Kanadu, Německo a Slovensko). Soutěžní klání, v němž zajímavé a zábavné úkoly z fyziky a dalších vědních oborů připravují lektori z Katedry didaktiky fyziky MFF UK Praha, proběhne ve čtyřech kategoriích: 1. Mateřské školy a předškoláci, 2. První stupeň základních škol, 3. Druhý stupeň základních škol a střední školy, 4. Střední školy. Do

mezinárodního finále 13. – 15. června 2014 v Nymburce postoupí nejúspěšnější soutěžní týmy ze základních kol, která proběhnou v lednu až dubnu 2014.

Organizátoři tímto zvou k účasti všechny zájemce a prosí je o předběžné potvrzení zájmu. Je nutné se (závazně) přihlásit do konce letošního roku. Potřebné informace o soutěži lze nalézt na <http://www.poharvedy.cz>

A oč se tedy vlastně v případě Poháru vědy jedná? Pořadatelé na základě bezmála dvacetileté zkušenosti dále rozvíjejí původní myšlenku popularizace a tzv. „odmystifikace“ vědy vůči školní a další široké veřejnosti. Snaží se přitom do soutěže zapojit co nejširší okruh dětí a mládeže – tak, aby zájem mladých neupadal, ale byli do soutěžních činností zapojeni po celý školní rok. Stručně řečeno, smyslem Poháru vědy je zajímavými, poutavými a nevsedními úkoly s praktickými pokusy přilákat nové zájemce k dalšímu, pravidelnému zájmu o vědu a techniku.

Jiří Majer

Jsmě hrdí na to, že se nenecháme odradit

Naše organizace „Blízký soused“ se zaměřuje na volnočasové aktivity romských dětí. V průběhu roku se zúčastňujeme různých akcí nebo realizujeme svoje vlastní. V létě s dětmi vyrážíme na tábor.

Hrdí jsme především na to, že se při naší činnosti nenecháme odradit některými nepříznivými reakcemi těch, kteří pro ni nemají takové pochopení a velmi často nesdílejí stejné nadšení.

Já osobně jsem hrdá na to, že se vůbec v organizaci „Blízký soused“ mohu angažovat. Je moc fajn být v kontaktu s lidmi, kteří sdílejí stejnou vizi. Tedy podporovat ty, kteří naši podporu nejen potřebují, ale projevují o ni skutečný zájem.

Blízký soused

Jsem hrdá na to, že se nebojím, ani nestydím vyslovit slovo cikán, aniž bych měla v tu chvíli pocit, že říkám něco „zakázaného“. Nezáleží na tom, zda svého „blízkého souseda“ označím jako Roma, nebo „cikána“, tak jako nezáleží na tom, zda on mne označí jako Čecha, nebo „gadža“. Záleží na tom, jak o sobě navzájem smýšlíme, jak se k sobě chováme a zda se navzájem respektujeme. Jsem hrdá na to, že mohu být v kontaktu právě s romskými dětmi a tolik se toho od nich i já naučit. Zároveň mne naplňuje a těší, že právě romským dětem zprostředkováváme zážitky, které

by leckdy neměly možnost ve svém běžném životě zažít. Vždy mám radost, když se naučí něco nového formou, která je nejen baví, ale především rozvíjí i jejich potenciál. Snažíme se dětem ukazovat spektrum možností využití volného času a způsobů osobní realizace – a že to lze i bez vynakládání nadměrných finančních prostředků. Děti samy projevují nadšení a zájem o společné aktivity, které pro ně organizujeme, a to je mým dalším faktem, na který můžeme být hrdí. Je to pro nás největší radost a pohonom do dalších aktivit. Zároveň nás právě odezva dětí motivuje do dalších a dalších činností a hledání zdrojů, které by nám v tom, co děláme, pomohly.

Nikol Kariková

Golf v Hronově? S Lotry je to možné

O tom, že aktivity turistických oddílů dalece přesahují běžné očekávání lidí, se mohla přesvědčit hronovská veřejnost na konci října.

Přímo uprostřed města, na soukromém golfovém hřišti desítka mladých Lotrů – členů stejnojmenného turistického oddílu – strávila družinovou schůzku a hru si opravdu užila.

„V prvním momentu jsem vykřikl: super! O tom, že se chystáme na golf, jsem se dozvěděl na poslední chvíli na oddílovém webu. Nikdy by mě nenapadlo, že si zahraji zrovna dnes s kamarády golf. Sám od sebe bych to nezkusil, ale baví mě to a docela se mi daří,“ nadšeně líčí své zážitky z družinové schůzky Patrik Hrzán.

Na první pohled nemožné nápady připravují hronovští Lotři pro své členy pravidelně. „Ať se jedná o slaňování z

mostu do řeky, kde na vás čeká kamarád s lodí, nebo dobývání středověkého hradíště, vždy se snažíme dětem nabídnout především nový zážitek, který jim v konečném důsledku předá mnoho nových praktických dovedností. Lépe se poznávají, učí se čelit novým neprozkoumaným výzvám a více si věří,“ vysvětluje vedoucí oddílu Tomáš Buriánek. Když se řekne turistický oddíl, většina

lidí si obvykle představí výlety do lesa spojené s tradičním tábořením a vařením jídla na ohni. Novodobá činnost turistických oddílů je však dnes již velmi otevřená novým nápadům a novým přístupům. A jinak je tomu u hronovských Lotrů.

Více informací o oddílu a jeho akcích najdete na www.lo3.cz

Karel Neuschl

Brontosauři propojují hory a lidi

Brontosauři se vydávají po stopách Nikoly Šuhaje – značit turistické stezky na Podkarpatskou Rus

Že Brontosaurus sází stromky a pomáhá na hradech, je známá věc. Druhým rokem však Brontosauři vyrazili do ukrajinských Karpat, kde pomáhají se značením turistických stezek. Za loňský a letošní rok dobrovolníci rozšířili turistické značení o více než 150 km! Celková délka značení na Podkarpatské Rusi tak už přesáhla 1000 km! Díky brontosauřím pomoci byla letos na jaře slavnostně otevřena Transkarpatská magistrála – červená značka vedoucí přes hřebeny Karpat, od hranic se Slovenskem až téměř po hranice s Rumunskem.

Turistické značení v Zakarpatské oblasti Ukrajiny má tradici již z dob Československa, kdy tehdejší Klub československých turistů vyznačil na Podkarpatské Rusi mnoho kilometrů turistických tras. Na práci našich předků se v Zakarpatí navazuje už několikátým rokem, značení tam realizuje Hnutí Duha Jeseníky s ukrajinskými partnery, v jejichž spolupráci probíhají i dobrovolnické tábory. Turistické stezky a pěší turistika podporují významným způsobem rozvoj šetrného turistického ruchu, jehož hlavním principem je drobná podpora místních lidí v této špatně přístupné hornaté oblasti.

Účastníci dobrovolnického tábora se podílí jak na obnově značení, tak na značení nových stezek v horách. Díky této zajímavé práci mají možnost objevovat různé kouty ukrajinských Karpat – holé poloniny, zapadlé osady, neskutěčné výhledy i unikátní faunu a flóru Syněvyrského národního parku. Loni i letos dobrovolníci vyznačovali stezky v okolí horské vesnice Koločava, druhá část tábora se odehrávala v malebném městečku Volovec, které leží na úpatí rozsáhlé Poloniny Boržava.

Kromě dobrovolnické práce probíhá

doprovodný program, který účastníky zážitkovým způsobem seznamuje s kulturou, historií, tradicemi i přírodou Podkarpandy, jak ji někteří familiárně nazývají. V tomto roce se navíc účastníci vydali po stopách Nikoly Šuhaje, jehož příběh se jako červená niť vinul táborem.

Velice potěšujícím prvkem spolupráce s ukrajinskými partnery je jejich vlastní iniciativa a aktivita – místní mladí lidé se účastní značení, drobní živnostníci podporují naši činnost stejně jako některé úřady. Uvědoměli si jedinci se

aktivně zasazují o ekologickou likvidaci odpadu, plánují dobrovolnické akce a neziskové projekty – potřeba konat smysluplné věci pro své okolí tak není uměle importovanou českou potřebou, ale iniciativou místních. A to je na všech dobrovolnických projektech nadmíru pozitivní!

Tím však brontosauřím aktivita nekončí. Další část příběhu se odehraje v létě 2014, kdy Brontosauři značkářský tým vyrazí na nová místa – propojovat hory a lidi...

Kristina Studená, Hnutí Brontosaurus

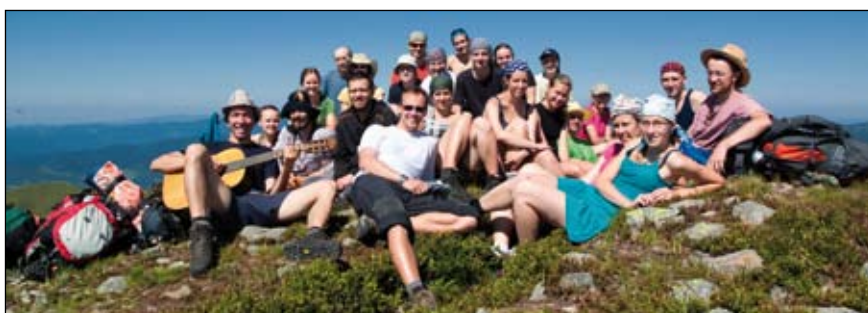

Foto Jan Pavka, Michal Polanský a Roman Kalmar

Jak z malička může být trošičku víc...

Název občanského sdružení Aliquantulum pochází z latiny a znamená „trochu“. A právě z této „trošky“ vzniklo v roce 2007 občanské sdružení.

Jeho historie se však začala psát již o dva roky dříve, tedy v roce 2005, kdy se parta mladých lidí v čele s Ondřejem Boumou a Davidem Vopřadou rozhodla uspořádat letní stanový tábor. Na začátku byl tehdy týdenní tábor docela malý. Do Těchonína, kde se poprvé tábor Chaire (takto se tábor do dneška nazývá) uskutečnil, přijely necelé dvě desítky dětí. Následující rok se tábor přesunul na samotu Březovka u Klášterce nad Orlicí, kde se pomalu začal rozrůstat. Tábor byl tentokrát již projektován na dva týdny a zaznamenal veliký úspěch. Nynější vedoucí na něj stále ještě vzpomínají jako na nejlepší tábor, který kdy prožili. Na začátku roku 2007 tedy vzniklo občanské sdružení Aliquantulum o.s., a to především z iniciativy dvou již zmíněných vedoucích.

Od té doby uplynulo již sedm let, ale zas tak mnoho se nezměnilo. Aliquantulum chce stále v dětech, mládeži a studentech podporovat jejich zájmy a talenty, poskytovat jim konkrétní

naplnění volného času smysluplnou a zajímavou činností pod odborným vedením. Snaží se rozvíjet jak stránku fyzickou a duševní, tak také stránku duchovní a morální, založenou na křesťanských hodnotách. Hlavní prioritou sdružení je výchova samostatných, zodpovědných a mravních osobností, které se v dalším životě mohou účinně a tvořivě rozvíjet.

Tábor Chaire

V současné době je hlavní náplní sdružení příprava a realizace dětského tábora Chaire. Ten se již tradičně koná na zmíněné samotě Březovka, kde máme k dispozici zázemí v podobě veliké chaty s kuchyní, stodolou a velikými obytnými prostory. Jedná se o dvoutýdenní stanový tábor pro děti od 3. do 9. tří-

dy, který připravuje tým vedoucích a instruktorů. Ti se mimo jiné dvakrát ročně scházejí, aby tábor připravili.

V minulých letech byl hlavním vedoucím František Kamenický, který spolu s tímto táborem vyrůstal. Ten ve výroční zprávě za rok 2012 zhodnotil práci sdružení a kolektivu vedoucích a instruktorů následovně: „Na naší práci vidím, jak důležité je pracovat s mladými – v co největší šíři a ve všech rovinách. Proto mě povzbuzuje, když se děti mohou zúčastnit rozličných aktivit – ať už uměleckých a sportovních, nebo duševně-duchovních. Je dobře, že se každý může najít „ve svém živlu“. Pro někoho to jsou sportovní soutěže, pro jiného kolektivní hry, někteří zase dlouho žijí z prožitku krásných chvil u táborových ohňů a další si mnohé odnášejí z hodnot prožitých při setkání s Bohem ve mši svaté nebo v kterémkoli dalším okamžiku.“

V roce 2013 se tábora zúčastnilo 34 dětí, především z okolí Hradce Králové, ale také z Prahy a jiných částí České republiky. Tábor připravovalo 12 vedoucích a čtyři instruktoři. O naše žaludky se starali dva znamenití kuchaři a naše zdravotní problémy měli na starost kvalifikovaní zdravotníci. Program tábora je tradičně spojen s legendou, celotáborovou hrou, která nás provází celých 14 dní. Mimo ní se každý účastník tábora Chaire může těšit i na táborovou olympiádu, akademii, slavnostní táborové ohně, duchovní program,

každodenní mytí v tůňce a na mnoho dalších aktivit.

Potáborko a vánoční besídka

Z dalších aktivit, které Aliquantulum pořádá, je důležité potáborové setkání, které se koná vždy v době podzimních prázdnin na samotě Březovka. Jedná se o víkendové setkání táborníků s vedoucími, které umožní společně se znovu setkat na „místě činu“. Společně zažíváme nová dobrodružství na Březovce v podobě různých her, soutěží i ranních rozvíček. Protože Březovka nenabízí v podzimním a zimním období tak velikou kapacitu jako v létě, scházíme se zde v komornějším počtu, ale stejně tak jako na táboře zažíváme veliký kopec srandy. Před Vánocemi také pořádáme tzv. Vánoční besídku, kde se společně s táborníky, vedoucími a instruktory trošičku zastavíme v předvánočním shonu, zpíváme koledy, jíme cukroví a dáváme si dárky. Besídku pořádáme již tradičně na faře v Novém Hradci Králové.

Vzdělávání vedoucích a podpora

Aby vedení letního tábora a dalších celoročních aktivit bylo co nejdobornější, podporujeme také jejich vzdělání.

Jsme moc rádi, když se naši členové účastní školicích kurzů, např. kurzů pro lanové aktivity, zdravotnických kurzů Červeného kříže, či kurzů pro vedoucí zotavovacích akcí MŠMT. Jsme nezisková organizace, ve které naši vedoucí a instruktoři pracují bez nároku na honorář, ale i přesto každý z nich vkládá do své práce mnoho elánu a energie, kterou můžeme pozorovat během přípravy tábora a práce na něm, s dětmi, pro děti i pro celý táborový kolektiv. Veliký dík také patří našemu táborovému kaplanovi Davidu Vopřadovi, který stále neúnavně zastává funkci předsedy sdružení a dává stále nové podněty nejen k chodu tábora, ale také celého sdružení.

Základnu našich členů tvoří především mladí lidé ve věku od 15 do 30 let z Hradce Králové a jeho okolí. Jsou to především táborníci, vedoucí, instruktoři a také bývalí vedoucí, kteří se už sice aktivně neúčastní našich akcí, ale stále nás povzbuzují v naší práci. Již dlouho jsme se snažili být členem nějaké spojující organizace a vzhledem k absenci krajské rady dětí a mládeže v Královéhradeckém kraji jsme se v letošním roce ucházeli o členství v ČRD, do níž jsme byli přijati. K našim dlouholetým podporovatelům také patří město Hradec Králové a Biskupství královéhradecké, kterým tímto za podporu děkujeme.

V roce 2009 se nám pro tábor Chaire podařilo zakoupit podsadové stany i cely, takže od tohoto roku bydlí táborníci už v „našem“. Co se týče vybavení tábora, snažíme se každý rok doplňovat něco z táborového inventáře. V roce 2012 jsme zakoupili plynová kamna, vybavení do kuchyně, sportovní náčiní atd. To vše díky dotacím, které nám poskytlo město Hradec Králové a královéhradecké biskupství.

Do budoucna bychom chtěli nadále pokračovat v našich aktivitách: potáborová setkání s táborníky i víkendová setkání vedoucích během roku, pořádání letního tábora Chaire, který v roce 2014 oslaví již své desáté narozeniny. Rozšíření našich aktivit např. na další víkendové setkání s dětmi během roku, koncertní vystoupení pro veřejnost atd. se nebráníme a doufáme, že se brzy o další, nové akce budeme moci s Vámi podělit.

Každý do sdružení přispíváme tou svojí troškou, ale když se dá vše dohromady, může z toho vzniknout trošičku víc... Třeba i dětský tábor.

Veronika Dernerová,
sekretářka

občanského sdružení Aliquantulum

Aliquantulum o. s.

Adresa: Fr. Hrubína 753,
Aliquantulum o. s.
V Lipkách 869
500 02 Hradec Králové

www.aliquantulum.cz
www.taborchaire.cz
info@aliquantulum.cz

Facebook:
<https://www.facebook.com/groups/48313884957>
Hl. vedoucí tábora
Chaire (František Kamenický):
731 360 388

Neobyčejný týden s neobyčejnými lidmi

Je pondělí 7. října 2013 a česká část bilaterální výměny mezi Českou republikou a Izraelem právě začíná...!

Osm mladých Čechů z různých mládežnických organizací lehce nervózně přeshlapuje před hotelem a čeká na první seznámení s izraelskou skupinkou. Jen co se vzájemně představíme, vydáváme se na oběd a následně do domku Dětské tiskové agentury. Ukazujeme naší návštěvě, jak se organizace snaží rozvíjet talent mladých potenciálních novinářů. Prohlédneme si prostory DTA a nahrávací studio a někteří z nás si dokonce na vlastní kůži zkusí nahrávání rozhovoru.

V úterý dopoledne se setkáváme v zasedací místnosti Junáka a představujeme svá mládežnická sdružení a jejich činnost. Následuje prohlídka Prahy. Velmi unavení vylezeme na Petřín, ale jen někteří z nás mají energii vystoupat až na rozhlednu.

Středa je pro nás volným dnem. Naši zahraniční hosté se vydali prozkoumat Prahu na vlastní pěst, někteří dokonce poznají atmosféru hokejového zápasu. Čtvrteční dopoledne se nese ve znamení dobrovolnických aktivit v rámci projektu 72 hodin – Ruku na to!, kdy se účastníme oficiálního zahájení na Černém Mostě. Po úvodních slovech hlavního koordinátora projektu Ondřeje Šejtky, pražského primátora Tomáše Hudečka, starosty Prahy 14 Radka Vondry a patronky projektu Barbory Kolářové fasujeme gumové rukavice, kbelíky s vodou, dláta, štetce a barvu a pouštíme se do práce. Společnými silami se snažíme zvelebit místo, kudy denně prochází stovky lidí, a ukázat tak ostatním, že nejsme k našemu okolí lhostejní. Po vydatném obě-

dě se vydáváme na prohlídku židovské čtvrti v Praze. Chceme našim izraelským přátelům předvést, že Praha byla od nepaměti spojena s židovskou komunitou a je unikátní svým rozsahem staveb a památek. Návštěvu židovského města začínáme v Židovském muzeu a dozvídáme se informace o historii židovského města a židovském osídlení v Praze. Navštívíme postupně tři nádherné synagogy, jako první Staronovou synagogu, jednu z nejstarších a nejceněnějších gotických synagog v Evropě. Tají se nám dech, když vidíme na zdech Pinkasovy synagogy ručně vypsané tisíce jmen moravských a českých židů, obětí nacistů či obrázky židovských dětí ukazující bezmoc a hrůzu koncentračních táborů. Obdivuhodná Španělská synagoga a starý židovský hřbitov zakončily naši prohlídku a my se rozhodli vstřebat zážitky při horké čokoládě v Café Louvre. Blíží se závěr týdne a také vrchol našeho

programu. V pátek časně ráno nasedáme do vlaku směr Mladá Boleslav, kde si prohlížíme areál mladoboleslavského židovského hřbitova. Naše cesta pokračuje do Mnichova Hradiště, kde máme možnost prohlédnout si klubovnu Ligy lesní moudrosti a na vlastní kůži si vyzkoušet její činnost. Čekalo na nás rozdělávání ohně třením dřev, hry na otestování naší pozornosti, vnímání času a spousta dalších aktivit. Následně jsme se za velmi deštivého počasí přesunuli na překrásný zámek v Mnichově Hradišti, který je unikátní počtem svých exponátů – po zámku Konopiště eviduje největší počet exponátů v České republice. Večer strávený na bývalé faře v Bosni byl nezapomenutelným zážitkem. Společný šabat, večere, hraní her a zpívání písníček se bezesporu řadí mezi nejkrásnější momenty tohoto týdne.

O sobotním ránu jsme si společnými silami připravili snídani a vydali se na

pěší túru k Drábským světničkám, zřícenině skalního hradu vytesaného ve skále. Výhled na okolí byl impozantní. Unavení, ale plní zážitků, jsme se vrátili do Prahy.

Neděle, náš poslední den. Uteklo to, dle mého názoru, až příliš rychle. Ráno se uskutečnilo krátké vyhodnocení celého týdne, co se nám líbilo, nelíbilo, co bychom změnili. Následně jsme se vydali na interaktivní prohlídku po mís-

tech, kde se psaly moderní české dějiny. Zbytek odpoledne každý trávil podle svého gusta, někdo v kavárně, někdo nakupoval dárky pro rodinu. Společně jsme se sešli až večer, při poslední večeři. I když jsme věděli, že se za pár týdnů znovu potkáme, loučení nebylo jednoduché. Myslím, že mluvím za nás všechny, když řeknu, že jsem strávila neobvyčejný týden s neobvyčejnými lid-

mi, na který budu ještě dlouho v dobrém vzpomínat.

Dana Levičková

Projekt bilaterální výměny mládeže pořádá Česká rada dětí a mládeže ve spolupráci s Radou hnutí mládeže v Izraeli. Projekt je realizován s podporou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

ČRDM řeší metodiku evidence a ohodnocení dobrovolnické práce

Česká rada dětí a mládeže zahájila od 1. září 2013 v rámci Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost (OPLZZ) nový projekt.

Projekt je zaměřen na řešení problému chybějící metodiky pro realistickou evidenci a ohodnocení dobrovolnické práce ve dvou specifických typech NNO – v organizacích zaměřených na práci s dětmi a mládeží a organizacích zaměřených na péči o přírodu a ochranu životního prostředí. Některé studie odhadují, že až 75 % dobrovolnické práce v Česku funguje mimo režim zákona o dobrovolnické službě. Cílem tohoto projektu je pečlivě zmapovat danou oblast, najít příčiny nedostačující evidence a nabídnout řešení výhodné jak pro orgány státní správy, tak pro samotné NNO.

Cíle projektu SAFE v rámci Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost:

- zvýšit transparentnost v dobrovolnictví v nestátních neziskových organizacích ve dvou oblastech, kde se dobrovolnictví významně uplatňuje – práce s dětmi a mládeží a péče o přírodu a životní prostředí;

- zmapovat specifika mnoha typů dobrovolnické práce v těchto oblastech a zohlednit je při evidenci a vyčíslení hodnoty dobrovolnické práce nejen přímo v NNO, ale i na straně orgánů veřejné správy;

- přenést osvědčené mezinárodní metodiky ze zahraničí a přizpůsobit je zjištěným specifickým v České republice.

Partnerem ČRDM v tomto projektu je Zelený kruh, což je asociace českých ekologických neziskových organizací založená v roce 1989. Zahraničním partnerem projektu je European Volunteer Centre/Centre Européen du Volontariat (dále jen CEV), což je mezinárodní nestátní nezisková asociace sídlící v Bruselu, která se zaměřuje na problematiku měření, tedy evidence a vyjádření

hodnoty dobrovolnictví v evropských zemích.

V rámci projektu navážeme intenzivní spolupráci s orgány státní správy, jež jsou pro implementaci nových metodik klíčové – tedy Českým statistickým úřadem, Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy, Ministerstvem financí a Ministerstvem práce a sociálních věcí. Nové metodiky evidence a ohodnocení dobrovolnické práce budou následně testovány na minimálně 18 různých NNO, 6 000 dobrovolnicích a 100 000 hodinách práce v průběhu 12 měsíců. Na základě výstupů testování budou metodiky finalizovány. V závěru projektu zorganizujeme semináře v krajích a konferenci v Praze, jež budou zaměřené na přenos metodiky do praxe NNO i státní správy.

Zdroj: web ČRDM

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

Na dobrý účel

„Není příliš těch, kteří mohou být nezpochybnitelným vzorem pro ostatní, zvláště pak pro nově nastupující generaci. Pan generál takovým příkladem byl, jak jsme měli možnost se i sami přesvědčit na Bambiriádě 2008, kam přijal naše pozvání. Jeho odchod nám nyní znovu připomněl, o jak vzácnou příležitost se tehdy jednalo – a jaké hodnoty, jím vyznávané a se zbraní v ruce hájené, má smysl předkládat k osvojení mladým lidem,“ napsal předseda ČRDM Aleš Sedláček v loňském dopise adresovaném Generálnímu štábu AČR. Za Českou radu dětí a mládeže v něm tehdy vyjádřil pocity vyvolané zprávou o úmrtí válečného veterána generála Tomáše Sedláčka.

Tomáš Sedláček

se narodil 8. ledna 1918 a v armádě působil jako dělostřelec. Po okupaci Československa nacisty se v roce 1940 dostal tzv. balkánskou cestou do Francie a posléze i do Anglie, kde absolvoval paradesantní výcvik. V roce 1944 byl s dalšími důstojníky vyslán na východní frontu; zúčastnil se počáteční fáze bojů o Dukelský průsmyk, bojoval i ve Slovenském národním povstání... V době komunistických perzekucí počátkem padesátých let byl zatčen a po roce samovazby a tvrdých výsledích odsouzen ve vykonstruovaném procesu na doživotí. Propuštěn byl až na amnestii v roce 1960, plné rehabilitace se však dočkal teprve po dalších třiceti letech...

Armádní generál v. v. Tomáš Sedláček zemřel 27. srpna 2012 ve věku devadesáti čtyř let.

„Svým jednáním, chováním a vystupováním patřil k nejvýznamnějším osobnostem našich vojenských tradic a pro mnohé z nás představoval symbol houževnatosti, odhodlání a obrovské vitality,“ uvedli Lubomír Adamus a Vladimír Marek v textu napsaném pro armádní měsíčník A report. Článek tam bude ve třech po sobě jdoucích číslech otištěn, přičemž již samotný titulok vypovídá o jeho obsahu to podstatné:

„Pomník armádnímu generálovi Tomáši Sedláčkovi“.

Záměr, který v něm autoři rozebírají, prapůvodně vzešel z podnětu příslušníků praporu Čestné stráže Posádkového velitelství Praha (v areálu velitelství má být pomník také umístěn): chtěli důstojně vyjádřit poctu statečnému muži, jehož mají za vzor. Akademický sochař prof. Petr Siegl z Akademie výtvarných umění v Praze pověřil vy-

pracováním návrhu – portrétní busty – své žáky. Z řady návrhů vzešlých ze studentské ročníkové práce vybrala porota deset, výběr se později zúžil na dva, ty byly studenty AVU dopracovány...

Financování pomníku bude nicméně náročné. Komise hledá partnery a sponzory pro jeho zhotovení a instalaci, a i když některé získala (záštitu převzal náčelník Generálního štábu AČR Petr Pavel, projekt podporuje také ministr obrany Vlastimil Picek nebo Marie Kousalíková – starostka Městské části Praha 6, k jejíž čestným občanům Tomáš Sedláček náleží), základní formou zůstávají dobrovolné příspěvky jednotlivých dárců. *„Prosíme všechny kamarády, přátele a příznivce, kteří generála Sedláčka znali, ale i ty, kteří chtějí tímto způsobem zachovat jeho odkaz dalším generacím, aby nám pomohli,“* napsali Lubomír Adamus a Vladimír Marek. Nevšední příležitost uctít památku odvážného a čestného člověka, jemuž naše vlast vděčí za mnohé, mají nyní i všichni čtenáři časopisu Archa.

Dobrovolné příspěvky v libovolné výši jsou shromažďovány na transparentním účtu zřízeném u Fio Bank, číslo účtu: 2100476240, banka číslo: 2010, pod názvem Společenství přátel armádního generála Tomáše Sedláčka, posádka Praha o. s. Ze sbírky budou financovány přípravné práce, vlastní výroba, instalace památníku a jeho následná údržba. V etuji, v duši památníku, bude uložen vzkaz budoucím generacím – půjde o různé písemnosti, kromě jiného i o jmenný seznam všech, kteří na zhotovení pomníku přispěli, a částek, jimiž tak učinili. Organizátoři projektu výstavby pomníku armádnímu generálovi Tomáši Sedláčkovi za každý příspěvek předem děkují.

-maj-

Memorandum o podpoře dětí a mládeže podepsaly všechny oslovené strany

Česká rada dětí a mládeže letos před (předčasnými) volbami do Poslanecké sněmovny požádala některé kandidující strany a hnutí, aby se memorandumem zavázaly k podpoře činnosti sdružení dětí a mladých lidí.

Memorandum zmiňuje zejména zachování finanční podpory, pomoc v legislativní oblasti či při čerpání evropských prostředků. Většina oslovených stran poslala podepsané memorandum poštou, šéf KDU-ČSL Pavel Bělobrádek podepsal jeho text v paláci Charitas na Karlově náměstí, kde ho zástupci národní rady navštívili, a předseda hnutí ANO Andrej Babiš přímo v kanceláři ČRDM na Senovážném náměstí v Praze 1 při osobní informativní návštěvě, o níž projevil zájem.

Memorandum, jehož text je dostupný na internetovém serveru Adam, podepsaly následující strany a hnutí (podle abecedy): ANO, bude líp – politické hnutí, Česká strana sociálně demokratická, Křesťanská a demokratická unie – Československá strana lidová, Občanská demokratická strana, Strana Práv Občanů ZEMANOVCI, Strana zelených, TOP 09 a politické hnutí Úsvit přímé demokracie Tomia Okamury.

-red-

Foto archiv ČRDM a Jiří Majer

Krátce z ČRDM

- Na webu České rady dětí a mládeže k novému Občanskému zákoníku (NOZ) naleznete odpovědi na otázky spojené s blížící se účinností NOZ od 1. ledna 2014. Můžete tam pokládat konkrétní dotazy, na které vám naši odborníci odpoví. Rovněž tam můžete nalézt mnoho zajímavých informací z již zodpovězených dotazů.

Přemýšlejte, čtěte, sdílejte odpovědi – na <http://noz.crdm.cz>

- V pátek 6. prosince se uskuteční tradiční předávání Ceny Přístav. Jde o ocenění, které uděluje ČRDM zástupcům veřejné správy a samosprávy a podnikatelům působícím na místní a krajské úrovni za podporu mimoškolní práce s dětmi a mládeží. Slavnostní ceremoniál tentokrát proběhne v rezidenci primátora hl. m. Prahy. Předání Ceny Přístav bude spojena i s další tradicí ČRDM, a sice s výroční akcí nazvanou

Setkání 2013. Letos bude zasvěcena novému programovacímu období fondů EU 2014+, se zaměřením na možná zapojení spolků do lokálních partnerství s následným čerpáním z fondů právě prostřednictvím těchto seskupení. Pořadatelé Setkání a jeho účastníci přivítají zástupce Národní sítě MAS, stejně tak jako členy EHSV Romana Hakena (Hnutí Brontosaurus) a Pavla Trantinu (ČRDM). „Budeme se věnovat i novému pojetí, tzv. městským MASKám, které bychom rádi v následujícím období pilotně zkoušeli i v ČR. Rádi bychom navázali na úspěšnou zahraniční zkušenost a pomohli tak menším NNO, působícím hlavně lokálně, k prostředkům na realizaci jejich projektů,“ stojí v pozvánce na adventní Setkání 2013.

- Česká rada dětí a mládeže zahájila od 1. září 2013 v rámci Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost nový projekt, který je zaměřen na řešení problému chybějící metodiky pro realistickou evidenci a ohodnocení dobrovolnické práce ve dvou specifických typech

NNO – v organizacích zaměřených na práci s dětmi a mládeží a organizacích zaměřených na péči o přírodu a ochranu životního prostředí. Některé studie odhadují, že až 75 % dobrovolnické práce v Česku funguje mimo režim zákona o dobrovolnické službě. Cílem tohoto projektu je pečlivě zmapovat tuto oblast, najít příčiny nedostačující evidence a nabídnout řešení výhodné jak pro orgány státní správy, tak pro samotné NNO.

- Předseda České rady dětí a mládeže Aleš Sedláček spolu s projektovou manažerkou Bambiriády Blankou Liškovou se 11. listopadu 2013 zúčastnili oficiálních oslav Dne válečných veteránů. Na vzpomínkový akt u památníku na pražském Vítkově se vypravili na pozvání ministra obrany Vlastimila Picka. Podle Aleše Sedláčka toto pozvání jen potvrzuje mimořádně dobré vztahy mezi velením naší armády a ČRDM, které vzniklo a osvědčilo se během patnáctileté spolupráce na bambiriádním projektu.

Úklid i happening: Na Černém Mostě spustila mládež dobrovolnický projekt „72 hodin“

Party mladých lidí čistí kovové konstrukce, zbavují točitá schodiště nelegálního výlepu, natírají zábradlí, zametají. Práci jim zpestřuje chvílemi taneční či hudební doprovod – to když se na pódiu blýskne svým uměním třeba taneční skupina Dancing Crackers nebo kapela The Brownies...

Právě takový obrázek se naskytl 10. října 2013 kolemjdoucím poblíž stanice metra Černý Most a přilehlého autobusového nádraží. Úklidové čtyři mladých dobrovolníků a dobrovolnic tam po svém – tak trochu jako happening – spustily „lavinovitý“ celorepublikový projekt nazvaný 72 hodin – Ruku na to!

Oficiální zahájení na Černém Mostě proběhlo za účasti pražského primátora Tomáše Hudečka a starosty MČ Praha 14 Radka Vondry. Ti ve svých vyjádřeních zmíněnou akci ocenili, stejně jako odhodlání dobrovolníků přispět aspoň skromným činem k tomu, aby místo, kde žijí, trochu „prokouslo“. A nezůstali u slov: pustili se do práce spolu s nimi. „Naším cílem je, aby se lidé, kteří půjdou náhodou kolem – a možná procházejí tím místem skoro denně – aby se aspoň na chvíli, byť na dvacet minut

zapojili, třeba do natírání zábradlí nebo zametání nepořádku. Získávají tím k danému místu tak trochu jiný vztah, když vlastními silami přispějí k tomu, že se jeho nevábny vzhled zlepší,“ vysvětlil hlavní koordinátor „72 hodin“ Ondřej Šejtka.

Třídenní akce, uspořádaná již podruhé Českou radou dětí a mládeže (ČRDM), letos sestává dohromady ze zhruba 370 dílčích projektů, do nichž se v různých koutech naší vlasti přihlásilo 18.000 zájemců. Čtvrtetní pražský projekt byl tedy vlastně jen jedním z mnoha; zafungoval nicméně jako spouštěcí mechanismus, který uvedl do pohybu pomyslné soukolí nazvané 72 hodin – Ruku na to! V jeho rámci se v době od poledne 10. do poledne 13. října – tedy v rozmezí oněch dvaasedmdesáti hodin – postupně připojí s uskutečňováním svých záměrů další a další nadšenci prakticky z celé ČR. Jejich nápady se přitom netýkají jen „brigádnického“ úklidu zaneřádaných míst – mezi předem ohlášenými a zaregistrovanými projekty se najde celá řada těch s výslovně ekologickým, sociálním či kulturním vyzněním.

Na Černém Mostě přiložila kromě dětí z místních základních škol a náhodných pomocníků ruku k dílu i přibližně dvacíťka cizinců. Šlo o celkem tři skupiny zahraničních dobrovolníků, konkrétně z Maďarska, z Polska a z Izraele. (Za

zmínku stojí, že také naši dobrovolníci se v několika případech zapojili do „72 hodin“ v evropském zahraničí.) Kromě pódiového programu, moderovaného Josefem Kudrnou, sloužila k rozptýlení malých i větších dobrovolníků také sada bílých panelů, přichystaná k tomu, aby je pomocí barevných lepenek a fixů uzpůsobili k obrazu svému. „Mohou tvořit docela volně, podle vlastní fantazie, takové nechci říct alternativní umění, ale svérázná výtvarná dílka, která tam pak do neděle necháme viset. Budou tak vystavená lidem na očích,“ doplnil místopředseda ČRDM Ondřej Šejtka.

Zmíněnými aktivitami se organizátoři snaží ukázat, že péče o veřejný prostor by měla být v podstatě věcí všech lidí, kteří nejsou lhostejní. „Někdo by mohl samozřejmě namítnout, že pokud se jedná o majetek dopravního podniku

či městské části, měly by se postarat o nápravu samy. Nejspíš ano. Ale tohle je podle nás v jistém slova smyslu veřejný zájem – stejně jako strhání těch nelegálních výlepových ploch,” dodal Ondřej Šejtka.

Tisková zpráva ČRDM

Nad projektem převzali patronát herečka Jenověfa Boková, herec Filip Cíl, režisérka Alice Nellis a modelka Barbora Vida Kolářová. Partnery projektu 72 hodin – Ruku na to! byly Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy, Geis Parcel CZ s.r.o., Alkyton, Cinema City,

DOX – Centrum současného umění, Magistrát hl. m. Prahy, MČ Praha 14.

Mediálními partnery byly internetový server ADAM.cz, zpravodaj Archa, Radio hey!, Rádio Čas, Rádio Impuls, RockZone 105,9 a Expressradio.

Projekt „72 hodin“ je důležitý tím, co z něj zůstane v srdcích lidí

Rozhovor se starostou Městské části Praha 14 – Bc. Radkem Vondrou

„Čerňák je sídliště, které má krásnou duši. Já to říkám každému, kdo sem přijde. A tou duší jsou lidé...” Těmito slovy zahájil starosta Městské části Praha 14 svoji řeč, pronesenou z pódia na Černém Mostě, kde odstartoval druhý ročník celorepublikového projektu České rady dětí a mládeže „72 hodin – Ruku na to!” A jak vlastně duše „Čerňáku” souvisí s duchem dobrovolnictví...?

Jak na Vás osobně působí projekt „72 hodin – Ruku na to!”, jehož oficiálního zahájení jste se zúčastnil?

Ten projekt je něčím, o co já se snažím na „Čtrnáctce” už mnoho let, protože si myslím, že dokud lidé nevezmou okolí místa, kde žijí, za své, a nepřiloží ruku k dílu, tak společnost nemůže pořádně fungovat. A nebudeme ani bydlet v pěkném prostředí.

Letošní ročník „72 hodin” – dobrovolnické akce celorepublikového charakteru – odstartoval na území právě té pražské městské části, v jejímž čele stojíte. Jaký význam tomu přikládáte? Já jsem rád, že si pořadatelé „72 hodin” vybrali právě Černý Most. Myslím si, že to je oblast a místo, které si to zaslouží – jak v negativním, tak v pozitivním slova smyslu. Černý Most je sídliště, které bylo postaveno v osmdesátých, devadesátých letech a v Praze má pověst ošklivého místa. Ono to tak možná na první pohled vypadá: sídliště není příliš vábné. Ale žije tady třicet tisíc lidí a ti lidé mají svou duši – a tu duši dávají právě tomu místu. A každé místo je přece „o lidech”, takže my se spolu s nimi snažíme ono místo proměnit. A projekt „72 hodin” je něčím, co k tomu pomáhá.

Jako starosta jste udělil letošnímu ročníku „72 hodin” svoji záštitu a bě-

hem zahájení jste ochotně přiložil ruku k dílu společně s dětmi a mladými lidmi (a dalšími pomocníky). Museli Vás organizátoři dlouho přemlouvat...?

Ne; znovu říkám, že ten projekt je právě tím, co naše městská část zkouší svým vedením dělat už několik let.

Proto jsem také do politiky šel: abych lidi motivoval a ukázal jim, že spolupráce mezi obcí, lidmi a místem, kde žijí, vede k tomu, že to místo se dokáže proměnit. A myslím si, že projekt „72 hodin” není až tak významný tím, co se

udělá zrovna za ty tři dny, ale tím, co v daném místě zůstane. Čímž nemám na mysli něco viditelného, ale to, co zůstane v srdcích lidí. Oni sami potom na vše, co se povedlo, dokážou navázat a v průběhu dalšího období své okolí ještě lépe pozměnit.

Podporuje Městská část Praha 14 dobrovolníky z neziskových organizací a jejich aktivity? Pokud ano, tedy jak?

Městská část stojí na dobrovolnících a neziskových organizacích; pomáhají nám tím, že fungují v oblastech, kam městská část a samospráva nemá přímo přístup. Na „Čtrnáctce” je mnoho organizací – buď celopražských, nebo působících přímo tady, lokálně – které podporujeme formou peněžitou, tedy z grantů, ale zejména zázemím a podporou celoroční, v podobě poskytování prostoru, součinností, pořadatelským a vybavením.

Jakou roli v tomto ohledu bude hrát – nebo už hraje – komunitní centrum Plechářna, situované do objektu bývalého autoservisu v Brykově ulici v okrajové části Černého Mostu?

Každá dobrovolnická činnost, každá činnost vyvíjená pro lidi potřebuje zázemí. U nás na Černém Mostě máme spoustu domů, ale žádné komunitní centrum nebo jiné podobné místo, kde by se lidé mohli potkávat. Právě proto jsme se rozhodli zmíněný objekt bývalého autoservisu předělat na zázemí, kde bude sál, kde budou klubovny... A kde vlastně kdokoli, kdo přijde s nějakým zajímavým programem, který bude otevřený i dalším lidem, najde za minimální – nebo třeba za nulový – poplatek prostory pro svoji činnost.

Za rozhovor poděkoval Jiří Majer

72 hodin

Start Kecejme do toho 4 překvapil

Kecejme do toho – Strukturovaný dialog mládeže není mezi českými projekty žádným nováčkem. Letos v září se nám prostřednictvím tradiční Kecejme do toho party podařilo odstartovat již čtvrtý ročník.

Na akci přišlo přes 600 mladých lidí, kteří hned u vstupu do Lucerna Music Baru byli vtaženi do dialogu s týmem Kecejme do toho u dotazníku s aktuálními otázkami ohledně dění v ČR i EU. A aby toho nebylo málo, spustili jsme i kampaň *Vím, proč volím*.

Projekt Kecejme do toho se vždy snažil co nejvíce komunikovat s mladými lidmi, reagovat na jejich podněty a dostávat jejich názory k těm, kteří se politikou mládeže zabývají. Když jsme se tedy zamýšleli nad aktivitami čtvrtého ročníku, nemohli jsme vynechat ani dvojí volby, které byly před námi. A tak vznikl nápad na kampaň *Vím, proč volím*.

Jejím hlavním úkol spočíval v poskytnutí objektivních informací pro mladé voliče či prvovoliče. Chtěli jsme mladým lidem poskytnout motivaci k tomu, aby přišli k volbám. A když už přijdou volit, tak s rozmyslem. K tomu bylo třeba nabídnout právě nezkrácené údaje nejen o stranách, ale i volbách jako takových. Na webu, sociálních sítích, doprovázené videi a dalšími akcemi.

S jasnou vizí a optimismem jsme se pustili do plánování celoročních aktivit. Na konci léta však naše plány přerušilo stanovení termínu předčasných voleb do Poslanecké sněmovny. Zkrácené termíny, nejasné podmínky, programy. Tomu všemu jsme naši kampaň museli během pár dní přizpůsobit. Zaměřili jsme se na ty politické strany a hnutí, jež kandidovaly ve všech krajích repub-

liky. Během měsíce jsme vytvořili web (www.vimprocvolim.cz), zjistili a sepsali vše, co by mladé lidi o stranách mohlo zajímat, a navíc ještě natočili motivační videa s ambasadory, kteří se nebáli říci ostatním, proč je důležité volit.

A jak to celé dopadlo? Na web jsme stihli umístit nejen „výtahy“ z programů jednotlivých stran, ale samy strany nám odpověděly na několik dotazů, které vycházely z uplynulých ročníků Kecejme do toho. Natočili jsme 15 videí s ambasadory, mezi kterými nechyběly takové osobnosti jako Ladislav Špaček, Matěj Stropnický či Tomáš Hudeček. Vytiskli jsme publikace k vol-

bám, rozdali přes tisíce propagačních „placek“ a letáků.

A kampaň se skutečně rozjela nad naše očekávání. Od jejího spuštění 1. října navštívilo web www.vimprocvolim.cz přes 2200 návštěvníků, kteří na webu trávili v průměru 4 minuty. Webová stránka byla více než 17 000x zobrazena. Na web zavítali hlavně mladí lidé, a to celých 27% ve věku 18–24 let a 33% od 25 do 34 let. Ženy i muži se o naše stránky zajímali vcelku vyrovnaně, 45,85% tvořily návštěvnice, zbytek návštěvníci. Nejvíce jich pocházelo z Prahy, Jihomoravského a Moravskoslezského kraje. Zájem projevovali především o otázky, na které odpověděly ANO, Zelení a Piráti.

Také facebooková stránka se setkala s úspěchem. Její dosah byl na více než 267 000 uživatelů této sociální sítě, s denní návštěvností přes 250 lidí, což nás velmi potěšilo.

A co na tyto čísla říká manažerka projektu Jana Votavová? „Je to pro nás velmi milé překvapení. Vzhledem k přesunutému termínu voleb jsme kampaň opravdu dělali ve velmi krátké době a nevěděli, kolik toho vůbec stihneme. Celý tým však pracoval ze všech sil a výsledek rozhodně stojí za to!

Už teď se těšíme na volby do Evropského parlamentu, kde budeme s naší kampaň *Vím, proč volím* pokračovat.“

Aneta Skřebáková

KECEJME
DO TOHO
strukturovaný dialog mládeže

Karty EYCA a reprezentace ČRDM v zahraničí – II

Zástupci ČRDM, kteří jsou za karty EYCA v ČR zodpovědní, se účastnili dalších akcí, jež pořádá European Youth Card Association (EYCA) a její členské organizace.

Conference and Regional meeting in Belgrade

(Konference a regionální setkání EYCA)

Bělehrad 9. – 12. května 2013

Organizace EYCA se sdružují do regionálních skupin a ty se pravidelně setkávají na regionálních setkáních. Některé regiony (včetně našeho) uskutečnily toto setkání v rámci konference v Bělehradě. Spolu s ČR je v „naší“ skupině i Polsko, Bulharsko, Rumunsko, Rusko, Ukrajina, Bělorusko, Moldávie, Arménie a Ázerbájdžán. Na setkání se kromě běžné agendy řešilo mj. i zastoupení našeho regionu v Představenstvu EYCA a otevřela se otázka možné podpory kandidatury českého zástupce Miroslava Jungwirtha (manažera karet EYCA v ČR a člena Představenstva ČRDM) do tohoto orgánu. Ráz konference byl pracovní, formou workshopů se na ní řešily možnosti užší spolupráce organizací EYCA s tzv. stakeholdery (významné instituce, které mohou mít vliv na EYCA), hlavně pak se státní správou v jednotlivých zemích a EU. Konferenci zahájili společně s představiteli EYCA i hosté: ministr mládeže a sportu Srbské republiky Alisa Marić, šéf kanceláře Rady Evropy v Bělehradě Antje Rothmund a poslankyně Srbského Parlamentu Aleksandra Tomić. Někteří hosté se společně s námi zúčastnili i workshopů, takže práce v nich i jejich výstupy rozhodně obohatily všechny účastníky. Odvezli jsme si spoustu zajímavých nápadů, jak prohloubit spolupráci s českým MŠMT. V neformální části konference jsme se zúčastnili festivalu My Europe, konaného u příležitosti Dne Evropy (9. 5.).

Festival pořádalo (stejně jako konferenci) Srbské centrum mládeže, tedy organizace provozující v Srbsku karty

EYCA. Závěrečného hudebního večera, kterým provázal místní DJ Marchez, se zúčastnilo několik set mladých lidí.

XXIX EYCA Conference and General Assembly 2013

(29. EYCA Konference a Valné shromáždění 2013)

Mollina 6. – 8. června 2013

Největší konferenci pořádala letos španělská organizace Injuve, která je s 2 milióny držitelů EYCA karet největší organizací provozujících karty EYCA. Akce proběhla ve španělském městěčku Mollina, v mládežnickém centru CEULAJ. Prostory určitě nebyly vybrány náhodně, neboť jsou ukázkou změny politiky vůči mladým lidem ve Španělsku. Původně totiž stavba sloužila jako nápravné zařízení pro mladistvé (tedy vězení pro mladé); nedlouho po jejím dokončení však vláda rozhodla tato zařízení zrušit (protože experti správně konstatovali, že se jedná spíše o výchovné ústavy budoucích kriminálků), a tak se mollinské nápravné zařízení přestavělo na Mládežnické centrum CEULAJ. Je to moderní centrum s řadou sportovišť a konferenčních sálů a jeho původní „poslání“ není vůbec poznat. Konference samotná byla naplněna spoustou seminářů a workshopů na stálá i aktuální témata (slevy a benefity, mobilita a občanství, znalost mladých lidí, marketing a PR atp.) a každý účastník si mohl zvolit ten „svůj“. Konference se zúčastnili významní hosté, třeba člen Představenstva Eurodesku Claire Conlon, prezident Evropského fóra mládeže Peter Matjasic, Graeme Robertson z Evropské komise, Andre-Jasques Dodin z Rady Evropy a další. Nechyběli ani zástupci privátní sféry –

personální ředitelé velkých firem, kteří promlouvali k novému EYCA tématu „podpora zaměstnanosti mladých lidí v Evropě“, které navrhla Prezidentská komise EYCA.

Po skončení konference proběhlo Valné shromáždění EYCA, které schválilo za nového člena EYCA British Youth Council (Britskou radu mládeže), jež bude provozovat karty EYCA ve Velké Británii, a potvrdilo plné členství dvěma dosavadními „čekatelským“ organizacím – Ázerbájdžánské studentské organizaci ASYOU, a hlavně České radě dětí a mládeže, která se tak stala plným členem ani ne po roce. Vášnivou debatu vzbudil návrh na odvolání člena Představenstva EYCA Milose Milenkovic ze Srbského centra mládeže, kvůli jeho nedávnému zvolení do Představenstva GTS ALIVE: důvodem byl hlavně strach ze střetu zájmů. Jelikož byl ale Milos členem Představenstva EYCA řadu let, vykonal pro EYCA mnoho práce a jeho přínos byl nezpochybnitelný, bylo toto rozhodnutí velice komplikované. Po dlouhých debatách byl nakonec Milos z Představenstva EYCA poměrně těsnou většinou odvolán. Vzдор tomuto hlasování ale panovala na konferenci i Valném shromáždění přátelská atmosféra a jednání byla velmi věcná.

I přes účast na mnoha zahraničních akcích EYCA je zájem o ČRDM a naše zkušenosti s evropskými projekty (hlavně pak se Strukturovaným dialogem) a se spoluprací s Evropským fórem mládeže, stále poměrně velký. A tak je naše Rada tématem mnoha rozhovorů s významnými představiteli EYCA i evropských institucí. Dá se říct, že kromě načerpání nových nápadů, získání potřebných informací a kontaktů je přidruženým – leč přínosným a užitečným – benefitem i propagace České rady dětí a mládeže na mezinárodní úrovni.

Miroslav Jungwirth

Řekli byste, že můžeme být na naši mládež hrdí?

Pokud ano, co konkrétně Vás v této souvislosti například napadá...?

Stanislava Jachnická

herečka a dabérka

V každé době byla mladá generace terčem kritiky, protože přinesla něco nového, co se úřadujícím generacím, zakonzervovaných ve svých pořádcích, zdálo být pokrokové, a tudíž nevhodné. Ale vždycky se našlo pár výjimečných jedinců, kteří dali najevo, že se s mladými musí počítat (Palach). Tudíž má odpověď je optimistické ano. Konkrétní nebudu, ale mám jedenaadvacetiletou dceru a stýkám se s jejími vrstevníky a jejich entuziasmus a plány do budoucna mě pokaždé nadchnou.

Napadá mě jeden příklad, ale pokud ho tam nebudete chtít dát, tak nevádí. Viděla jsem, jak se na křižovatce porouchalo romské rodině auto, byl hustý provoz a nemohla jsem zasta-

Radek Vondra

starosta MČ Praha 14

Myslím si, že na ni musíme být hrdí, protože my sami jsme taky byli mladí – a jak jsme si svou mládež vychovali, tak taková je: je naším obrazem. A konkrétní příklad? Tady na Černém Mostě je objekt Plechárna, komunitní centrum, které však nestojí na „zelené louce“, ale navazuje na aktivity skejtáků, kteří se začali na sídlišti Černý Most scházet. Oni sami iniciovali vznik skateparku, který patří mezi nejlepší svého druhu v Praze a na který projekt

komunitního centra Plechárna vlastně navazuje.

Radoslav Banga

hudebník

To je velice obtížné. Každá generace si myslí, že byla lepší než ta současná. Ve finále se toho moc nemění, jen možnosti. Ale už před mnoha tisíci lety si staří Římané stěžovali na mládež.

Abych se nestal jen další obětí evoluce, rád bych uvedl úplně opačný případ. Nedávno jsme vystupovali s kapelou na předávání cen „České hlavičky 2013“. Viděl jsem tolik geniálních dětí, jejichž práce je tak prospěšná... Viděl jsem kluka, co ve 12 letech hrál na kytaru jazz lépe než ti největší kytaristé současnosti. Každá generace zkrátka skrývá nějaký talent a také nějaký ten průšvih.

Jednou větou

Liga lesní moudrosti si 5. října 2013 zvolila nového náčelníka – stal se jím devětatvacetiletý woodcrafter Filip Chmel. www.woodcraft.cz

Podzimní koncert vítězů pěveckých soutěží lidových písní – českého Zpěváčka a slovenského Slávika, plánovaný na 12. října 2013 ve slovenských lázních Piešťany, byl z ekonomických důvodů přesunut na příští rok 2014. www.folklornisdruzeni.cz

Pelhřimovská Hodina H, která v loňském roce oslavila své 10. výročí a již osm let vysílá mladé lidi z ČR do zahraničí a hostí cizince v Kraji Vysočina, ve druhé polovině roku 2013 překročila rekord: zapojila (tzn. vysílala nebo hos-

tila) totiž do Evropské dobrovolné služby celkem 134 mladých lidí. www.hodinah.cz

V sobotu 2. listopadu 2013 odpoledne a večer proběhly v Nasavrkách oslavy Samhain – keltského Nového roku. www.boii.cz

Kdysi oblíbená výletní trasa nedaleko Prahy, naučná stezka Svatojánské proudy, po letech pustnutí vstala z mrtvých – kompletně zrekonstruovaná stezka péčí ZO ČSOP Zvoneček byla 15. 10. 2013 slavnostně předána veřejnosti. www.csop.cz

„Mladí sociální demokraté plně podporují předsedu ČSSD v jeho jednáních o účasti ČSSD ve vládě a domnívají se, že za sociální demokracii nemohou dále jednat ti, kteří v posledních dnech pod-

rývali autoritu předsedy strany a blokovali povolební vyjednávání ČSSD z pozice vítěze voleb,“ stojí v usnesení Předsednictva MSD k podpoře sociálnědemokratického lídra Bohuslava Sobotky. msd.mladi.cz

Až do konce letošního roku potrvá sbírka trvanlivých potravin pro potřebné rodiny s dětmi, kterou vyhlásila Slezská diakonie – trvanlivé potraviny přijímá na adrese Frýdecká 136, Třinec, v budově bývalé evangelické fary. www.slezskadiakonie.cz

V rámci projektu Skautské století pořídili skautští dobrovolníci a dobrovolnice již více než 200 nahrávek životních osudů pamětníků – skautek a skautů perzekuovaných za nacistického i komunistického režimu. www.skaut.cz

Jak se staví týpí – na návštěvě u Ligy lesní moudrosti v Mnichově Hradišti (foto Marek Krajčí)
Z činnosti občanského sdružení Aliquantulum (foto archiv Veroniky Dernerové)

